

Kezek emelnek az égig...

Bükkszentkereszt 2018. Zabradabra és az Aranyanyuk ☺

Kezek emelnek az égig... Aki bajban van, nem biztos, hogy észreveszi, hogy nyújtom neki a kezemet. Ha észreveszi, nem biztos, hogy el tudja fogadni. Nemcsak én nyújtom neki a kezemet, hanem többen is. Olyanok, akik tudják, mit jelent az a harc, amit ő most elkezd éppen... mert benne vannak még, vagy már meg is nyerték.

Aki megfogja a kinyújtott kezemet, kezünket, azt már nem engedjük el. Ő lehet, hogy elengedi a miénket- és mi ezt tiszteletben tartjuk, de ha szeretné, mi megtartjuk őt.

Az egymásba kulcsolódó kezek megtartanak, és ma rájöttem, az égig emelnek.

Amikor sétálsz az úton, vissza a parkolóhoz, hogy a később érkezőket és az eltévedőket is a csapathoz navigáld, és sorban találkozol az érkezőkkel... Amikor megpillantod őket, szélesre tárt karral és szívvel lépsz hozzájuk, és mindőjüktől meleg ölelést kapsz... Jönnek sorban, egyre többen, a te szeretet-tankod pedig egyre csak telik... Jönnek Egerből és Mezőkövesdről, Miskolcra és Salgótarjánból, Budapestre és Szegedre... tényleg „regionális” az alapítványunk, ahogy Zsuzsa olyan szépen mondta az emléktáblánk leleplezésekor. Helyi támogatónk, Zsolt szavai a legyőzött tatárok tisztán, Emese tisztán csengő éneke a magyarságról... Aztán a pápai pályázat 3 nyertese olvasta fel pályázatát- micsoda véletlen, hogy mind a 3 hölgy a mi simontonosunk, csak 3 különböző városból... Közben tűz a nap forrón, ezerrel csicseregnek a madarak, és sűrűn járnak az autók is. Lelkésünk szép mondatai, miközben megáldja kis diófánkat, és a jelenlévőket... A hatalmas energia-küldő körünk a kövek körül... és a másik kör, ami spontán formálódik az úton a kis fánk előtt, miközben Emese vezényletével elénekeltük Máté Péter számát: Azért vannak a jóbarátok...

Ezek a pillanatok olyan szépek, ünnepek, látszik az arcokon, a tekinteteken. Nehéz abbahagyni az éneket, és megszakítani a kört. Szorosak és hosszantartóak az ölelések.

Ilyenkor emelnek a kezek az égig. De nemcsak engem. Mindenkit.

Köszönöm Nektek az élményt!

Aztán nagy, össznépi sztrapacska-evés következett az étteremben, ahol olyan jól főznek, és hatalmasak az adagok. És nagyon meglepődtem, amikor Icus bejelentett szolgálati közleménye után, Kriszti vezényletével énekeltetek nekem, szülinapi köszöntőt... háááát... nehéz ilyenkor szavakat találni!

Pénteken pedig volt Zabradabra, vagy Kata szavaival, Zebradabrák. Egy reform-cukrászda Budapesten, ahol könyvbemutatót tarthattunk, Sári Edina, a Nézőpontváltó Egyesület fantasztikus vezetője segítségével. Dr. Prezenszki Zsuzsa méltatta a könyvünket, amit nagyon jó volt hallani! Szavaiból kitűnt, mennyire örül ő is a könyvünk megszületésének. És látni budapesti szerzőtársaink arcát, örömét... milyen büszke voltam, hogy elsőre felismertem őket magamtól... Sulyok Miklósunk szavai, és Simó Vivien, aki petefészkek-daganatból gyógyult már 10 éve. Rajtuk kívül Sallai Krisztina, a Málavirág alapítványtól, aztán a Preventa víz forgalmazója, Dr. Somlyai Gábor érdekes információi, és Ágnes von Uray csodaszép képei gazdagították az estét. Jó beszélgetés, jó témák, és nagyon jó társaság! Hálás vagyok, hogy ott lehettünk!

Kis csapatunk megint csodás élményekkel gazdagodott, és szokás szerint hasfájósra nevette magát. Cipeltük a sok könyvet, húztuk a „banyatankot”, rossz irányba indultunk és elkéstünk szokás szerint, sétáltunk éjszaka és megcsodáltuk a Margit-hídról a kivilágított várost és tőlünk zengett a szállás még éjfélkor is. Mi vagyunk azok, akik még pezsgőt meditatálni is képesek vagyunk, ha épp nincs... :D Aztán másnap csokitortát reggeliztünk (mert előző este

már nem fért be) és irány a Margit-sziget, és az 1. Országos Aranyanyu és Terézanyu Találkozó. Ahol könnyesen szép történeteken át rendkívüli embereket ismerhettünk meg, és megadatott nekünk, hogy közöttük állva a színpadon mi is mesélhessünk, a könyvünkről és főleg Rólatok! Szorongtunk és remegett a hangunk és a kezünk, de sikerünk volt és sok könyvet eladtunk. A nap története az volt, amikor megismerkedhettem egy hölgygel. Ő annak az édesanyának a lánya, aki telefonon keresett a velünk készült interjú után, és elmondta, hogy mindkét lánya érintett, és ez szörnyű, de mióta minket hallott, újra tud mosolyogni. A hölgy összetört arcú, vékonyka teremtés volt, aggódó arcú párja kísérte. 180 fokos fordulat akkor következett be az érzelmi állapotában, amikor bemutattam neki Icust, majd hamarosan Ignác Magdít, aki elmesélte, hogy két kemo között hogyan futott félmaratont, és egyáltalán, rajta nem fog ki semmiféle betegség. Akkor éreztem, hogy ezért érdemes ezt csinálni. Azért a felragyogó arckifejezésért...

Kezek emelnek az égig. Egymást emeljük. Legyetek áldottak!